

Іма Сумак

Ліна Костенко

Було на світі плем'я — інки.
Було на світі — і нема.
Одних приставили до стінки,
а інших вбили крадькома.
Кого улещено дарами,
кого утоплено в крові.
І тільки храми, древні храми
стоять по груди в кропиві.
І тільки вітер, вітер, вітер...
І тільки сонце, сонце, сон...
над нерозгаданістю літер
на скелі дикій, як бізон.
І місто, вгвинчене в могили,
гібрид валторни і кота,
напнеться нервами тугими
на звук священного щита.
Удар. І ще раз. Бевхне глухо
в кубло чужинців і заброд.
Асфальтами залите вухо
не знає імені: Народ.
Нащадки вбивць і товстосуми,
священних рік повзучий пляж...
Ти де взялася, Іма Сумак?!
В оцей блюзнірський камуфляж
як проросли твої молитви,
той клекіт древнього жерця?
Чи плем'я, знищене для битви,
помстилось голосом співця? —
Щоб він сопрано, меццо, басом
усіх немислимих октав
ячав, метався диким барсом
і нот ні в кого не питав!
Йому під силу велич опер,
врочистий грім чужих молитв.
А він, могутній, чинить опір,
співає те, що кров велить!
Співає гімни смертна жінка.

А в ній — чи знає і сама? —
безсмертно тужить плем'я — інки.
Те плем'я, котрого нема.